

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Άνθρωποι που έκαναν...τους σκύλλους !

Σε παλαιότερους χρόνους, στην Πολωνία, η συκοφαντία έθεο- ρείτο ως ένα από τα βαρύτερα εγκλήματα. Γι' αυτό και είχε έ- πηρεσθη γιά τους συκοφάντας μιά ειδική ποινή. Κατεδικάζοντο να γυρίζουν τρεις φορές την ημέρα—πρωί, μεσημέρι και βράδυ—στους δρόμους, επί μισή ώρα, περπατώντας με τα...τέσσερα και μιμού- μενοι το γούρνο των σκύλλων ! Ένας χρονογράφος της εποχής, αναφέρει ότι μερικές ημέρες δέν άκουγε κανείς παρά γαυγίσματα... σκυλλανθρώπων μέσα στους δρόμους ! Φαντασθήτε τώρα σε ποιό ση- μείο είχε φτάσει η συκοφαντία στην Πολωνία κατά το παρελθόν !...

***
'Ο Μ. Φρειδερίκος και η Σιλεσία

'Όταν ήταν ακόμα μικρό παιδί ο Μ. Φρειδερίκος, εισήλθεος μέσα στο διαμέρισμα του Βασιλέως θείου του, ο όποιος υπέγραφε επί στιγμή αυτή μερικά έγγραφα, κι' άρχισε να παίξη με τό τόπι κ τ υ. Έξαφνα τό τόπι του μικρού Φρειδερίκου έπεσε πάνω στο τραπέζι, στο όποιο εργαζόταν ο θείος του. 'Ο βασιλεύς τό πήρε και τό ξανάδωσε στον άνεμιά του, κλονώντας τον πιό προσεκτικά. Μά ο μικρός Φρειδερίκος, άνηφοώντας την ύσταση του θείου του δέν πρόσεξε και τό τόπι του ξανάπεσε πάνω στο τραπέζι του βασι- λέως, ο όποιος του τό ξανάδωσε. 'Η άπροσεξία όμως του Φρειδε- ρίκου άπανελήφθη και έκ τρίτου. Τη φορά όμως αυτή ο βασιλεύς δέν έπιστρέψε τό τόπι στον άνεμιά του. 'Ο νεαρός Φρειδερίκος, άφού μάταια περίμενε κάμποιση θρα, έχασο επί τέλους την όπο- μής του και παίρνοντας σάσια άπειλητική πήγε και στάθηκε μπρός στο τραπέζι του θείου του και του έλεε :

— 'Θά μου δώση η Μεγαλειότης σας τό τόπι μου, ναι ή όχι ;
'Ο βασιλεύς ένθουσιασάθηκε από τό άγέρωχο ύφος του άνε- μπιού του. Καί βλέποντας ότι θά άφηνε μιά ημέρα άντάξιο διάδοχο στον θρόνο, τον πήρε στην άγκαλιά του—τόν Φρειδερίκο βέβαια— και φιλώντας τον του έλεε :
— Νά τό τόπι σου παιδί μου ! Μάθε δέ ότι είμαι καταχαρού- μενος γιατί βλέπω ότι δέν θά μπροσεί κανείς να σου πάρη ποτέ τη Σιλεσία από τα χέρια !
'Ητο δέ η Σιλεσία χώρα άμφοβητουμένη άπ' τους έχθρούς του Βασιλέως.

'Ο Μολιέρως... καμαριέρης

'Ένα από τα πολλά επαγγέλματα που μετήλθεν ο διάσημος γάλλος κωμωδογράφος Μολιέρως κατά τίς δύστυχες ημέρες της ζωής του, ήταν και τό του...καμαριέρη, στ' άνάκτορα του Βασι- λέως 'Ηλίου. Ένα βράδυ, τακτοποιώντας ο Μολιέρως τό κρεβάτι του Βασιλέως, δέν μπορούσε να τό καταφέρει και τόσο καλά κ' έ- ζήτησε τη συνδρομή ενός άλλου συναδέλφου του. Μά ο θαλαμη- πόλος εκείνος που ήξερε τό κήριον επάγγελμα του Μολιέρου, γό- ρισε και του έλεε περιφρονητικά :
— Δέν καταδέχομαι να βοηθήσω ένα θεατρίνο !...
Κι' αυτό γιατί—άλλοιμονον—τήν εποχή εκείνη είχαν άκμήη κακή ιδέα γιά τους ήθοποιούς...

ποτό, τό μόνο δυνατό ποτό που μπορούσε να τον κινήη να ξεχά- ση. Ζήτησε ξανά από την 'Ιουδήθ μύτρα και άνέβη, και άρχισε να της δίνει δηγής για τό όλο της. 'Όσο έπινε, τόσο άναβε και έσφηνικά... Μά καλύτερα να δώσωμε τό λόγο στην κυρία 'Ιουδήθ :

Σαφινικά, λέει η 'Ιουδήθ στ' άπομνημονεύματά της, τον βλέ- πο να χτυπάη με δύναμη τό ποτήρι του πάνω στο τραπέζι και να τό κινήη θρούμματα, ένδ συγχρόνως κίνταξε μ' άκίνητον βλέ- μα μπροστά του, σαν να διέκρινε στο κενό κανένα άνθρω- πο... Φαινότανε τρομαγμένος.

— Δέν τον βλέπτε ; μ' έρώτησε.
— Ποιόν να δώ ; τον ερώτησα κ' έγώ, κατάπληκτη.
Στραφηνε τότε προς τό μέρος μου, και άρχισε να γελάη.
— Μου φάνηκε σαν να είδα κάποιον μπροστά μου, μου έλεπε.
'Όρες-ώρες, έχω τρομαρές παρανοήσεις. Μου φαίνεται πως βλέ- πο ένα σκελετό μπροστά μου... Καί ο σκελετός αυτός έχει ά- κριβώς τό δικό μου χαρακτηριστικά. Πηδ όλιγον μάλιστα μου φάνηκε πως έτσούγκριζε τό ποτήρι μου μαζί του... Μά δέν ή- ταν τίποτα... Ξές ζητώ συγγνώμη γιά την ένόχληση...

N. 'Αδάκρυτος

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

('Από τα σατυρικά φύλλα δλου του κόσμου)

— Τόν βλέπεις αυτόν τον άνθρωπο ; Είνε από εκείνους που κτεθούν τα λεπτά τους από τό παράθωρο.
— 'Αλήθεια ; Καί... που κάθεται;

— 'Όταν είμαστε άρραβωνιασμένοι μ' άγαπούσες περισσότερο, ένδ τώρα που παντρευτήκαμε...
— Πιθανόν, άγαπητή μου. 'Αλλά πρέπει να ξέρης δι ή παν- τρωμένες γυναίκες... δέν μου άρέσουν και τόσο πολύ !...

'Η σ ύ ζ υ γ ο ς.— Τί θά είχατε σεις οι άντρες, άν ο Θεός δέν έκανε έμάς τίς γυναίκες ;
'Ο σ ύ ζ υ γ ο ς. (Μέ άφέλεια).— Μιά πλευρά περισσότερη !

'Ο πελάτης, (στο Ξενοδοχείο) : Γκαρσον, έχω μόνον δέκα δραχ- μέσ... Πές μου τί μπορείς να μου συστήσης ;
— Ένα... άλλο ξενοδοχείο !

— 'Αγαπητέ μου κύριε, σάς συμβουλεύω να πληρώσετε τό λογα- ριασμό σας. 'Όποιος έινε τακτικός στις πληρωμές του κλονίζει.
— Πολύ πιθανόν... αλλά ποιός σας έλεε πως θέλω να πλου- τίσω ;

— Ποιά είναι τό ύπερθετικό του άσθενής ;
— Πεθαμένος !

'Ο γ ι α τ ρ ό ς.—Νά έχης πάντοτε ύπ' όφην σου, δι τό κρασί είναι ο μεγαλειότερος έχθρός σου, άν θέλεις να γίνης καλά.
'Ο ά σ θ ν η ς.—Πρέπει όμως ν'άγαπάμε τους έχθρούς μας...
'Ο γ ι α τ ρ ό ς.—Ναι, άλλα όχι και να τους καταπιούμε !...

— 'Έχω μιά ιδέα που αξίζει πέντε εκατομμύρια !
— Πόσο την κουλιάς ;
— Πέντε... φράγκα μου φτάνουν !...

— Ξέρεις, η κόρη μου κατάφρασσα να άνεβή πολύ ψηλά. 'Όλες η μεγάλες προσωπικότητες μιλούν μαζί της.
— Μά τί θέσι έχει ;
— Είναι τηλεφωνήτρια !

'Η σ ύ ζ υ γ ο ς.—Τέτοια ώρα μου έρχεσαι στο σπίτι ;
'Ο σ ύ ζ υ γ ο ς.—Τί ήθελες να κάνω, άφού έκλεισαν όλα τα καφενεία !

— Σε παρακαλώ να μου δανείσης εκατό φράγκα. Τά θέλω γιά να σώσω την τιμή μου.
— Δέν έχω παρά κενήτα μαζί μου.
— Δώσε μου τα.
— Καί η τιμή σου ;
— Θά σωθῆ κατά τό ήμισυ !

— 'Ελεήστε με, κυρία μου. 'Ο πατέρας μου είναι στη φυλακή κ' η μητέρα μου στο νοσοκομείο ! 'Αν γυρίσω στο σπίτι χωρίς δε- κάρα, θά με σπάσουν και οι δυο τους στο ύβλο ! 'Ελεήστε με, λοιπόν, κυρία μου !...

— Γιατί βάφεις τόσο πολύ τό χείλη σου, άγαπητή μου ;
— Θέλω τά φιλιά μου να σου μένουν ά ν ν ε ξ ά λ ε κ τ α !

'Η Κ ό ρ η (στον πατέρα της, που γυρίζει από τό σπίτι του άραβωνιαστικού της, ο όποιος είναι νεαρός γιατρός).—'Έ, μπα- μάκα, τί λές ; 'Έχει καλή πελατεία ο μυστηρίας μου ; Είδες κό- μο να μπαινήη και να βγαινήη ;
— Τουλάχιστο έτσι φαίνεται. 'Όση ώρα ήμουνα εκεί, ήσαν τρεις άρραστοί δικαστικοί κλητήρες !

'Ο Κατςφυγγμένος